

Arrest

nr. 171 466 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2016.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden om op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc.Parl.*, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, onder meer met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. In casu wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

In casu dringt zich dan minstens ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota, moet dan ook verworpen worden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 29 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 7 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 30 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat zij de vader is van een kind dat in België verblijfsgerechtigd is. Waar de voorzitter erop wijst dat hierop werd ingegaan in de beschikking en dat zij met haar pleidooi stelt dat de bestreden beslissingen haar vaderschap miskennen, bevestigt de verzoekende partij dit. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. De Raad kan in casu enkel opmerken dat verzoeker met zijn kritiek ten aanzien van de inhoud van de bestreden beslissingen, volledig voorbij gaat aan het hierop geboden antwoord in de beschikking. Zo werd in de beschikking uitvoerig ingegaan op het argument van verzoeker dat zijn vaderschap wordt miskend door de bestreden beslissingen. Zo werd in de beschikking vooreerst aangegeven dat op het ogenblik van de totstandkoming van deze beslissingen nog geen bewijs van verwantschap tussen verzoeker en zijn dochtertje voorlag, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden. Verder wordt gewezen – zoals ook in de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd gedaan – op het tijdelijke karakter van een eventuele verwijdering van het grondgebied. Tevens werd in de beschikking vastgesteld dat verzoeker geen enkele concrete hinderpaal aanvoert die hem verhinderen zijn gezinsleven verder te zetten in zijn herkomstland of het herkomstland van de moeder van zijn kind. Ten slotte worden verzoeker in de beschikking nog mogelijkheden aangereikt om zijn gezinsleven te faciliteren, met name de mogelijkheid om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de bewijzen van verwantschap, dan wel een visum kort verblijf met meerdere binnenkomsten aan te vragen, teneinde zijn dochter regelmatig te kunnen bezoeken. Door op geen enkele wijze concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking, doch zonder meer vast te houden aan een kritiek op de bestreden beslissingen, gaat verzoeker volledig voorbij aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde zijn concrete visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking, waarmee hij het niet eens is, kenbaar te maken.

2.6. Gelet op bovenstaande, brengt verzoeker geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de schorsingsvordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA